

[Stensballe.]

straks, tværtimod, særlig ikke ved at nedlægge den midtsjællandske Bane straks.

Endelig vil jeg gerne sige et Par Ord om Frederikssund—Ringsted og Røde Kro—Bredebro-Banerne. Frederikssund—Ringsted-Banen blev i sin Tid anlagt med andre Hensyn for Øje end netop de rent lokale, og hvorvidt de Hensyn, der da blev taget, nogen Sinde vil komme til at spille en Rolle, kan vi ikke se, i alt Fald ikke i dette Øjeblik. Der kan maaske komme den Tid, da Banen faar Betydning igen. Derfor mener vi, det er rimeligt at udskyde Sagen i to Aar. Med Hensyn til Røde Kro—Bredebro-Banen vil jeg blot bemærke, at det i sin Tid udtrykkeligt blev fremhævet, at man ikke kunde vente, at den overhovedet skulde kunne svare sig. Derfor blev den ikke foreslaaet bygget som Privatbane, men som Statsbane. Naar Baner er bygget under den Forudsætning, mener vi ogsaa, der er Grund til at prøve, om der ikke er Mulighed for, at Egnen, som dog er i Opkomst, kan skaffe nogen ny Trafik, saa det eventuelt kan forsvares at drive denne Bane videre. Men Afgørelsen skal nu efter vort Forslag træffes af Finansudvalgene og Ministeren i Løbet af to Aar.

Laurits Knudsen: Som det fremgaar af Betænkningen og ligeledes af den ærede Ordførers Udtalelser, er det ikke lykkedes Udvalget at opnaa Enighed om Gennemførelse af Lovforslaget, som det foreligger vedtaget af Folketinget. Flertallet har i sin Betænkning givet Udtryk for Betænkelighed ved Nedlæggelse af Banerne, ligesom det har draget den foreliggende regnskabsmæssige Opstilling i Tvivl. Mindretallet har behandlet Forslaget ud fra de Oplysninger, der følger med Lovforslaget, og vi tvivler ikke om, at de af Ministeriet tilvebragte Oplysninger om Banernes regnskabsmæssige Forhold er rigtige. Jeg skal derfor paa Mindretallets Vegne henstille til ærede Medlemmer at stemme imod de stillede Ændringsforslag.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): Jeg tror, man kan sætte som et fælles Motto for Venstre og de Konservative med Hensyn til Behandlingen af dette Lovforslag, baade ovre i Folketinget og her i Landstinget, at det haster ikke med at spare. At Statsbanerne har et regnskabsmæssigt Underskud paa ca. 40 Mill. Kr., at det indeværende Finansaar endnu har et udækket Underskud paa Millioner — efter de Konservatives Opfattelse paa et meget

stort Antal Millioner —, at der fra Venstre og Konservative tilraabes Regeringen kraftige Opfordringer til Besparelser og til Nedbringelse af Statens Udgifter — Opfordringer, som sikkert vil lyde kraftigt paa Sommerens Møder og vende forstærkede tilbage i næste Rigsdagssamling —, at der i Folketingets Finansudvalg nu paa andet Aar sidder et Besparelsesudvalg, som gennemgaar samtlige Finanslovens enkelte Punkter for at finde Besparelser, uden saa vidt vides at have faaet større Resultater herudaf, alt dette tæller aabenbart ikke med for Venstre og Konservative, naar det som ved dette Lovforslag drejer sig om at befri Statskassen for Underskuddet ved at drive nogle Sidebaner, hvis trafikale Grundlag er undergravet af den lokale Trafiks Overgang til Landevejstransport, og som ikke længere kan anses for nødvendige til Bestridelse af Trafikbehovet, da de faktisk i det allervæsentligste er forladt af Befolkningen. Naar det drejer sig om noget saa fornuftmæssigt rimeligt som at befri Statsbanerne og dermed Statskassen for dette Underskud, saa haster det ikke med at spare.

Tidligere hastede det tilsyneladende. Aar for Aar blev der fra konservativ Side under Finanslovbehandlingen i Folketinget spurgt, om man dog ikke snart havde faaet opstillet særlige Regnskaber over disse Sidebaner, saa man kunde faa nedlagt de værste af dem, og i 1931 stillede Venstre et Forslag her i Landstinget om Nedsættelse af en Statsbanekommission, som bl. a. tog Sigte paa, saaledes som Venstres Formand, Hr. Madsen-Mygdal udtrykte det i Folketinget: at nedlægge saadanne Banestrækninger og Banestationer, hvor Driftens Nyttевærdi staar i aabenbar Modstrid med det foreliggende Driftsunderskud. Som sagt, begge Partier har, det maa indrømmes, Æren af energisk at have krævet, at den nusiddende Regering skulde skride til Handling overfor disse Sidebaner. Nu, da Forslag foreligger i fuld Overensstemmelse, maa jeg hævde, med disse Partiers Krav, nu haster det ikke. Er Statens økonomiske Forhold bedret siden da, saa Staten med større Sindsro end den Gang kan bære Udgifter, som ikke er nødvendige? Der er vel ingen, der tør paastaa det. Eller er Betragtningen den galgenhumoristiske: det slaar ikke til alligevel? Jeg tror ikke, jeg tør antyde noget saadant for Alvor. Men hvorledes kan man da forsvare at afvise Besparelser, saaledes som Udvalgets Flertal gør ved de Ændringsforslag, det her har stillet ved anden Behandling?